

IJSKOUD HIT & RUN PENVissen

Bij penvissen op karper denk je al snel aan het voorjaar of de zomer. Michael Schaper is echter een diehard penvisser die ook 's winters zijn voerplekjes afstruint. In dit artikel strooit hij met voer- en vistips waarmee je ook in de koude maanden hele mooie resultaten kunt boeken.

TEKST: JORAN BAL > FOTOGRAFIE: FRANK VAN DER BURG

“Zeg schat, weet jij toevallig waar dat kleine, witte onderdeel van de keukenmachine is gebleven?” In huize Schaper heerst op een vroege zondagochtend begin januari een lichte vorm van consternatie. Net als Michael zijn voer wil gaan hakselen, weigert de techniek dienst omdat de apparatuur niet compleet is. “Als het niet in het kastje of de vaatwasser ligt, weet ik het ook niet”, antwoordt zijn vrouw vanuit de woonkamer. “Maar dan pak je toch gewoon iets anders om de boel mee fijn te prakken?”

WOLKEND EFFECT

Het fijnmalen van kikkererwten en black eye bonen (of kidneybonen, kippenbix en wat dies meer zij) is menig zondagmorgen een vast ritueel. “Daar begint mijn visdag 's winters steevast mee”, zegt Michael terwijl hij het blikvocht afgiet, alle ingrediënten – op een handjevol kikkererwten die als aas dienen na – in een kom doet en met een stamper door elkaar prakt. “Zo krijg je een heel erg fijn en droog voertje dat in het water een mooi wolkend effect geeft. Daar komt geheid snel vis op af.” Mocht het voer toch wat te zompig en kleverig zijn, dan tipt Michael om havermoutvlokken, broodkruim of aardappelkruim toe te voegen zodat het droger en korreliger wordt.

STOF HAPPEN

Een ander voordeel van dit voer is dat het zo fijn is dat het de vis niet snel verzadigt. “Het bestaat uit voedzame ingrediënten die een mooi geurspoor afgeven, maar als de karpers erop duiken happen ze eigenlijk alleen maar stof”, zegt Michael lachend. “Op zo'n schrale voerplek valt een voedzaam stukje aas natuurlijk extra op. En laat dat nou net de kikkererwt, kidney boon, broodvlok of het stukje boilie aan mijn haak zijn. Dat wordt dan meestal ook heel erg snel gepakt als je niet bijvoert en je aas simpelweg op de voerplek legt. Daarom kun je vaak volstaan met korte sessies van vijf minuten per stek.”

VOERRONDJE

Voordat we gaan vissen, maken we een rondje langs de stekken die op het programma staan. “Daar gaat overal een beetje voer – twee handjes, los of tot een bal samengeknepen als je verder weg wilt voeren – te water, waarna we vervolgens op de eerste stek beginnen te vissen. Dan heeft de vis minimaal een uur de tijd gehad om de voerplek te vinden.” Die tijdspanne is volgens Michael essentieel. “Veel penvissers duiken naar mijn smaak te snel op hun stek. De vis moet natuurlijk wel de kans krijgen om rustig op het voer te komen, ervan te proeven en zich ervan te gewisselen dat de om-

**MET UITERSTE PRECISIE
PLAATST MICHAEL ZIJN
KIKKERERWT PAL LANGS
HET BETON: 'EENS KIJKEN
OF ER HIER VIS LIGT'**

Met levensmiddelen uit de supermarkt, maak je gemakkelijk en snel een goedkoop en goed voertje.

geving veilig is. Alleen dan zullen ze met vertrouwen azen.”

VALS GEHAAKT

Die theorie wordt op de eerste stek – een smalle poldersloot – snel bevestigd. De pen staat nog geen drie minuten of hij loopt al schuin weg. Michael zet de haak, de hengel trekt krom, maar schiet daarna plotsklaps weer recht. “Een vals gehaakte vis”, verklaart Michael wijzend op de schub die aan de haak zit geprikt. “Vaak krijg je ’s winters een mooie opsteker. Ze pakken het aas en tilen daarbij het loodje op dat ik in de winter dichtbij de haak zet. Soms zwemmen ze niet meteen weg en danst de pen een beetje aan de oppervlakte. Deze vis scharrelde waarschijnlijk over de voerplek en nam daarbij per ongeluk de haak mee.”

STEKKEN TELLEN

Even verderop bevindt zich stek twee, maar aangezien we daar geen

teken van leven krijgen verkassen we na vijf minuten al naar de volgende plek – we hebben immers nog een aardig rijtje stekken op de rol staan. “In de winter ligt de karp meer geconcentreerd op de ‘holding areas’ (bij duikers, bruggen, rietkragen, takkenbossen, etc.) en voer ik zo’n tien tot vijftien stekken aan. Dat kunnen er in de zomermaanden, als de vis actiever is en meer zwemt, echter zo 25 tot 30 zijn. Dat lijkt misschien veel, maar aangezien je overal slechts kort vist – vijf minuten is standaard, zie ik activiteit van karp rond de pen dan blijf ik soms tien tot twintig minuten zitten – valt het wel mee.”

UITERSTE PRECISIE

Deze tactiek brengt ons vervolgens naar een woonwijk. Tussen de nieuwbouwhuizen loopt een voetgangersbrug over het water en naast een van de pijlers heeft Michael eerder deze ochtend al wat ge-

voerd. Met uiterste precisie plaatst hij zijn kikkererwt pal langs het beton. “Eens kijken of er vis ligt”, zegt hij terwijl hij de hengeltop onder water steekt – dit zodat de wind geen vat krijgt op de lijn en de dobber niet aan de wandel gaat. Dat de pen niet helemaal perfect staat afgesteld, deert hem niet. “Het gaat toch om de veranderingen in het ritme waarmee hij op de golven danst. En ik leg mijn montage liever niet te vaak op dezelfde plek in. Daar zou je de aanwezige vis alleen maar mee kunnen verstoren.”

ENERGIE TANKEN

Langzame en onnatuurlijke bewegingen van de pen – die soms even zakt, roerloos blijft staan om daarna weer in de originele positie terug te komen – doen vermoeden dat er wel vis ligt, maar deze niet aast. Op naar de volgende stek dus. Daar staat de wind vol op. “Dat is mooi, want dan komt het voedsel deels vanzelf naar de karp toe. Die hoeft dan weinig moeite te doen en kan toch blijven eten.” Dat doen ze in de winter ook regelmatig, zegt Michael. “De vis ligt niet altijd helemaal stil. In veel wateren staat altijd wel

iets van stroming waar de karp tegenin moet zwemmen. De energie die ze daarbij verbruiken, moet worden aangevuld. Daar speel ik op in door met een klein beetje voer de eetlust op te wekken. Als de vis daarna met vertrouwen aast, probeer ik toe te slaan.”

KOUDE SPIEGEL

Het pennetje zakt langs de brug en komt precies op het talud van ondiep naar wat dieper water terecht. Gespannen over de brugleuning hangend tuurt Michael naar de oranje antenne die net boven het wateroppervlak uit piept; passerende wandelaars met honden, fietsers en skaters negerend. Opeens komt het stilleven van de hengelaar op de brug tot leven: de pen komt op en schiet vervolgens weg, waarna Michael de hengel heft. Deze trekt krom als de karp een spurt neemt en koers zet naar de andere kant van het water. Doordat de vis wegzwemt van de brug, loopt Michael naar de walkant waar zijn schepnet en onthaakmat liggen. Niet veel later kan hij met een fraaie, koude spiegelkarp op de foto. Missie geslaagd!

Met een hele trits aan stekken is het handig om te markeren waar je precies hebt gevoerd. Dat kan met krijt op straat, satéprikkers in het gras of wasknijpers in het riet – die je na afloop natuurlijk weer netjes opruimt.

Let bij het op de haak prikken van de kikkererwt goed op dat je dit in het brede stuk doet – en niet in de naad tussen de twee helften – zodat de erwt niet splijt.

>> MATERIAAL

De uitrusting waarmee Michael vist is compact, zodat hij mobiel blijft. Op de 12,6 voet (3,85 meter) lange penhengel – die geschikt is voor een 8 tot 10 ponds lijn – zit een molen in het 4000-formaat die is voorzien van een goede slip en 24/00 nylon. Twee stuitjes houden een schuifpen op zijn plek die wordt uitgelood met een gewichtje van 0,8 gram. Dit is een Fox kwik change pop-up weight. Die is bedoeld om bijvoorbeeld een onderlijn met een pop-up bij de bodem te houden, maar gebruikt Michael voor de penvisserij omdat ie de lijn vrijwel niet beschadigt. Aan het einde van de lijn komt een Drennan Super Specialist haak in maat 8. Die heeft een zogenaamde ‘open bend’ waardoor er voldoende ruimte is tussen de haakpunt en de -steel om je aas op te prikken – zodat de ook de inhaking verbeterd. Tenslotte mogen een polaroidbril, schepnet en onthaakmat niet ontbreken. Voor de visserij bij obstakels kiest Michael voor een kortere (3 meter) en stevigere (2,75lb) hengel en een dikkere lijn (30/00) om de vis indien nodig te kunnen blokken.